

[Clausager.]

fleste maatte kunne blive enige om, at det dog ikke kan være en Statsopgave, naar Virksomheden selv har en saa stor Reserve- og Udligningsfond liggende, at træde til, hvis det er en kortvarig Krise, der er Tale om. Og hvis det er en langvarig Krise, er der i og for sig, som det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen sagde, endnu mindre Grund til det, for saa skal der afvikles, saa kan det ikke nytte noget.

Jeg kan derfor ikke faa andet ud af det end, at det er urimeligt i begge Tilfælde, hvad det saa end er, at Statskassen skal træde til her, og jeg maa udtale min Forbavelse over, at en socialdemokratisk Regering undlader at vise hen til denne store Reservefond. Den har, saa vidt jeg ved, ikke en Gang stillet det Spørgsmaal: hvordan faar man denne Reservefond sat i Virksomhed? Det er jo muligt, at Fabrikkerne ikke selv vil, men saa er Spørgsmaalet: kan man da faa dem til det ad andre Veje?

Men det er, som om denne socialdemokratiske Regering, vi har — ja, undskyld: denne socialdemokratisk-radikale Regering; det skal ikke være nogen Fornærmelse, men man kan jo somme Tider glemme at faa det hele med, det er ogsaa lidt langt at sige det — det er, som om den glemmer dette; den undlader at sætte ind her, den holder i Stedet for Haanden over en kapitalstærk Virksomhed, og den kommer og siger: vi maa virkelig gribe ind og hjælpe. Den maner Arbejdsløshedens Spøgelse frem, og derom er alle tre Ordførere enige; der er det skønneste Kompagniskab mellem den socialdemokratiske, den radikale og den konservative Ordfører om at mane dette frygtelige Arbejdsløshedens Spøgelse frem som Grund for, at vi skal hjælpe.

Men Spørgsmaalet er: kan de ikke selv? og er det i saa Fald ikke rimeligt at forlange det af dem? Det er det springende Punkt, det er dér, det gælder, og saa vil jeg for Resten sige, at naar der er Tale om den Slags Ting, om Beskyttelse og Protektionisme, har jeg aldrig set andet end, at man begrundet Kravet om Hjælp med at sige: se, hvilke frygtelige Ulykker der kan ske! Den Hest kan næsten trække, hvad Læs det skal være, baade her i Landet og i andre Lande.

Vi har ment, at noget saadant ikke kunde gennemføres i den danske Rigsdag, men nu kan det, efter hvad vi har set. Med den sidste partipolitiske Stilling kan det lade sig gøre, og jeg forstaar godt, at det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen ud-

talte sin store Glæde over, at nu havde vi sat ind med aktiv Erhvervsstøtte, nu kom den Tid, han havde drømt om saa længe og haabet saa længselsfuldt paa, nu kom den, og nu skulde dette udvikle sig.

Det var akkurat den samme Traad, der gik gennem Ministrenes Taler, selv den højtærede Indenrigsministers, der tidligere har staaet her og talt ganske anderledes. Det er ganske det samme: Arbejdsløsheden, Nødvendigheden af at sætte ind for at hjælpe dér. Jeg vil nok sige, at hvis det havde været en Venstreregering, der havde foreslaaet dette her, og den højtærede Indenrigsminister kun havde været det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, saa var der ellers blevet noget at skrive op dernede. Der havde ligget et Hus. Saa skulde vi nok have faaet at vide, hvad vi havde begaaet.

Det er mig saa paafaldende, at den Mand kan staa op og tale for det, som han bekæmpede i 1926. Der var Tale om 3 Mill. Kr. og 6 Mill. Kr. Det var Tilskud ligesom dette. Jeg forstaar ikke, at nogen kan staa op saadan som det ærede Medlem Hr. Holdgaard og sige: Vi bød kun 3 Millioner og vilde gaa til 6, men ikke 9; der ligger et Princip mellem de to Standpunkter! Det kan jeg ikke faa ind mit Hoved. Enten vil man give et Tilskud, eller man vil ikke give Tilskud.

Det var den Politik, de Radikale fældede Ministeriet Stauning paa i 1926. Det er en mærkelig Vending. Jeg kan godt forstaa, at Protektionisterne fra højre Side er glade over den Forestilling og slutter sig til den med godt Humør. Man har — og det er maaske ikke helt ved Siden af at minde om det her — mange Gange i forrige Rigsdagssamling, da vi havde en Venstreregering, og man stillede med lignende Krav, ganske vist ikke overfor Landbrugsindustrien, men overfor Byindustrier af forskellig Art: Skotøjsindustrien, Tekstilindustrien og flere, sagt, naar det da siddende Ministerium, Ministeriet Madsen-Mygdal, sagde nej — ganske vist den Gang støttet af de Radikale, men det er svundne Tider, højlovlig Ihukommelse —, man har da mange Gange sagt: Det er en frygtelig Regering, den er byfjendtlig, den er industrifjendtlig, den vil ikke hjælpe. Nu frygter jeg for, at man vil kalde Venstre landbrugsfjendtligt. Hvad har vi saa mere at falde tilbage paa? Naar man ikke vil bruge Skatteborgernes Penge, ikke vil bruge Statskassens Penge til at hjælpe, er man fjendtlig.

Vi har ment, at det var bedre at lette Byrderne for Erhvervene og lade dem klare